

ประตูของชีวิตประจำวัน

ประตูนั้นเป็นทั้งทางเข้าและทางออก และ**เรามีปากเป็นประตูแห่งชีวิต**

เพราะปากคนเรานั้น สามารถที่จะทำลายมิตรภาพ ฆ่าคนอื่น ด้วยการพูดใส่ร้าย

ด้วยการนินทา กล่าวร้าย ลับหลัง โลกนี้พังทลายเพราะคำพูดที่ออกจากปากคนมานักต่อนัก

คำพูดที่ออกจากปาก เปรียบเสมือนดาบสองคม หากไม่ระมัดระวัง

อาจสร้างบาดแผลที่บาดเจ็บลึก ยากที่จะเยียวยา

ปากเป็นประตูแห่งภัย และก็เป็นประตูที่ปลอดภัยเช่นกัน

หากแต่ใช้อย่างมีสติปัญญาและเต็มไปด้วยความรัก

ย่อมกลายเป็นการปลอม โยนและชี้แนะทางสว่าง

คนที่รู้จักไตร่ตรองก่อนจะเอื้อนเอ่ย

คำพูดนั้นจึงมั่นคง หนักแน่น และมีคุณค่าสร้างความปลอดภัย

ก่อนจะเปิดประตูเพื่อพูดสิ่งใด ถ้ามสามอย่างนี้ก่อนว่า

“เรื่องนี่จริงหรือไม่? มีประโยชน์หรือไม่? และเหมาะสมหรือไม่?”

หาไม่แล้วก็ปิดประตูเสีย เพราะบางที **ความเจ็บก็เป็นถ้อยคำตอบที่ทรงพลังยิ่ง**

ใช้คำพูดเป็นวาจาแห่งปัญญาให้ผู้คนจดจำ ดังเช่นนักปราชญ์ทั้งหลาย

ผู้มีปัญญาแต่ย่อมนิพูดมาก แต่ทุกถ้อยคำที่เอื้อนเอ่ยกลับมีค่ามากกว่าพันคำที่ไร้ความหมาย

การเริ่มที่จะควบคุมการปิดเปิดปากอาจไม่ง่าย บางวันอาจรู้สึกเหนื่อย สงสัย อาศัยความกล้าหาญ ไม่

กลัวการที่จะก้าวต่อไป คือการเติบโตและได้พบความสุขที่ลึกซึ้งกว่าเดิม **ปิดปาก เปิดประตูใจแทน**

ไม่ได้ทำให้เราสูญเสีย แต่ทำให้เราได้พบกับชีวิตที่สดใส สันติกว่าเดิม

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>